

delse Syd fra vil være af væsentlig Interesse baade for Ribe By og for Havnebyen Ebjerg. Banens Hovedbetydning maa dog søges i de Fordele, den vil medføre for den gennemgaaende Trafik mellem Vestjylland og den vestlige Del af Hertugdømmerne derved, at den skaber en kortere og billigere Vej for denne. Saaledes vil Vejen fra Bramminge til Tønder blive forkortet med ikke mindre end ca. 8 $\frac{1}{2}$ Mil og fra Bramminge til Husum og Tønning med ca. 7 $\frac{1}{2}$ Mil. At dette vil være af Betydning særlig for Kvægtrafikken fra Vestjylland til Markederne i de vestflesvigiske Byer, og da navnlig i Husum, vil ikke kunne mistkjendes. Vel har Udførslen med Jernbanen af magert Kvæg til Husum i den senere Tid været i Nedgang — fra Stationerne i det vestlige Jylland har der i Driftsaaet 1884—85 kun været udført 2886 Stkr. til den nævnte Plads mod 4278 Stkr. i 1883—84 —; men ligesom det paa den anden Side sikkert vil kunne paaregnes, at i alt Fald Størstedelen af det Hornkvæg, der før Tiden fra den sydlige Del af Vestjylland ad Landevejen befordres til Husum, efter Anlægget af den nye Banestrækning vil benytte Jernbanen, saaledes er det ikke usandsynligt, at en Del af den Kreaturtrafik, der nu fra Stationer paa den jydskke Vestbane gaar til

Husum over Bamdrup, vil drage Fordel af den nye kortere Vej, og at denne Trafik paa Grund af den kortere Vejslængde og den deraf følgende billigere Fragt og de øvrige dermed forbundne Fordele vil kunne ventes forøget. Ogsaa med Hensyn til Fiskeexportens Udvikling er der Mulighed for, at den nye Banestrækning vil blive af Betydning. Hvorvidt dette vil blive Tilfældet, vil imidlertid væsentlig komme til at afhænge af, om Forholdene med Hensyn til Kjørehastigheden paa den nye Bane og de fiesvigiske Togs Tilslutning til Altona Togene blive ordnede saaledes, at Forsendelserne ad denne Vej hurtigst og sikrest ville naa Markederne, navnlig i Altona og Hamborg.

Hvad Lovforslagets Indhold iøvrigt angaar, skal man kun bemærke, at man ligesom i de tidligere fremsatte Lovforslag angaaende denne Sag har anset det for rettest, at Statskassen bærer hele Udgiften ved Grunderhvervelsen uden senere Refusion fra Kommunerne Side, og at Expropriationen i Lighed med, hvad der er sket ved de paa Sjælland stedfundne Statsbaneanlæg og ved de i Lov af 23de April 1881 omhandlede Dampfærganlæg ved Storebelt, finder Sted efter Reglerne i Fdg. 5. Marts 1845.